

[Fuglsang.]

ikke begynder krig, at NATO ikke er aggressiv. Khrustjev sagde, at der var nogle, der påstod, at han skulle have truet med krig. „Nej,“ sagde han videre, „det passer ikke, det, jeg gør, er, at jeg realistisk forudsiger fremtiden, at hvis ikke de, der er ansvarlige, forstår den reelle situation og skaber forudsætninger for en overenskomst om afrustning, så bliver tingene endnu vanskeligere, for så kommer der en oprustning, og enhver oprustning fører i sidste ende til et militært opgør.“

Men her er vi også ved det, som man gerne ville drukne ved at tale om andre ting, det, som er baggrunden for hele debatten, nemlig det afrustningsforslag, som alle nationer for bare ét år siden havde stemt for, og som Sovjetunionen ønskede genoptaget. Sådan er sandheden, at fremfor at true fremholdt Sovjetunionens repræsentant netop den fare, der faktisk er der, og som ængster millioner af mennesker verden over, om ikke en afrustning bliver gennemført.

Den sandhed, som åbenbart er så ilde hørt, er, at der verden over ødes milliardbeløb, videnskabeligt snilde og menneskelig arbejdskraft på militær og krigsmateriel; og det er ikke alene i Sovjetunionen, som Khrustjev nævnte, men også i USA, at der arbejdes i store fabrikker med at lave raketter, der kan bære atomladninger, og man fremstiller dem på løbende bånd. For mig er det en langt større forbrydelse at fortie dette for menneskene, end det er at tale.

Det er forståeligt, at mange mennesker over for disse økonomiske og militære perspektiver bliver bange for udviklingen, og at mange vender sig mod den som et onde; men maskiner og teknik er selvfølgelig hverken onde eller gode, de er menneskeværk, og de er det, som menneskene gør dem til. Det, som i vort samfund er galt, er, at maskiner, der er produkter af mange menneskers fælles åndelige og fysiske arbejde, som hver for sig producerer for måske tusinder af menneskers behov, og som kan være afgørende for millioner af menneskers skæbne, ikke er disse menneskers fælles ejendom, men ejes af et stadig mindre antal rigmænd og udnyttes ud fra disses snævraste interesser. Det er bl. a. det

forhold, der gør, at når man i visse kredse taler om forholdsregler for at overvinde det, man af angst for ordet krise kalder depression, så er det ikke øgning af befolkningens købekraft, men større rustningsudgifter, man tænker på. Og omvendt, det er under sådanne forhold, at ethvert tegn på afspænding medfører uro og kursfald på børserne.

Det, som er galt, er, at teknikken er løbet fra vore samfundsforhold og har gjort dem håbløst forældede og derfor kræver dem erstattet af nye, mere tidssvarende, men det vil sige, at den endelige løsning af vor tids brændende spørgsmål ligger ud over det bestående samfunds grænser i skabelsen af et nyt socialistisk samfund. Det, som sammen med den tekniske udvikling præger vor tid, er, at denne ændring er i gang. Det, som kendetegner verden nu ved overgangen til 1960ernes tiår, er i alle lande en bred folkesamling mod de herskende monopolklasser og deres politik, et politisk ryk til venstre. Det gælder, omend naturligvis under forskellige former, overalt også i vor del af verden.

Når den borgerlige opposition nu op til valget har haft så travlt med at pynte sin sociale facade lidt op, er en af årsagerne dertil de nylig afholdte svenske valg med fremgang for begge de to arbejderpartier, overhovedet for venstrefløj i svensk politik, og vælgernes hårde og klare dom over højrepartiets asociale linje. I Finland gav de finske kommunevalg kommunisterne 407 000 stemmer mod 230 000 ved valgene i 1956 og bekræftede således, at vort parti stadig er Finlands førende. Dette resultat er i sig selv et kraftigt svar til dem, der herfra har så ondt af Finlands neutrale stilling. Mon dog ikke finnerne selv — det drejer sig ikke blot om dem, der stemmer på os, men om mange andre som f. eks. præsident Kekkonen — skulle have bedre muligheder for at kunne vurdere betydningen af sameksistens, neutralitet og samarbejde både til øst og vest, end dem, der henedefra er så ivrige efter endnu en gang at få Finland gjort til front i de vestlige stormagters militære eventyrplaner mod Sovjetunionen.

Endnu en meget bemærkelsesværdig udvikling kom til udtryk på selve det engelske arbejderpartis sidste årsmøde. Her led